

El nostre trosset de món..

Un relat de: [Salloro](#)

Estic esperant agafar l'avió que hem torni a portar cap a casa. I ara és quan després de dos dies, on el temps s'ha congelat, on les agulles del rellotge s'han avançat per poder tenir una hora més de tu. M'ha sento, penso i reflexiono processant tota la informació a poc a poc.

Torno a començar, revisc moments i m'atrapo perquè en ells vull quedar-me. Ara penso en la gran onada que va venir i va poder amb nosaltres, ens va donar un cop sec i ens va fer caure.

Avui hem deixat aquella embarcació que ens va ofegar, i reunint forces i somnis ens hem atrevit agafar una petita barca, amb dos remes i dos cordes per poder controlar la direcció ens hem enlairat en un gran viatge...I quin viatge..

Curt, petit però immens...El temps necessari i just per veure que de món només n'hi ha un.

Un món enorme i impossible de recorre...Que hem va portar fins a tu...

I crido contra el vent i tota la corrent que pugui portar, que vull ser lliure i volar molt alt en aquesta vida, però quan giri al meu cap, vull veure't a tu. Quan obri els ulls per apagar els despertador, vull veure't a tu. Quan hagi de queixar-me algú, vull que tu m'escoltis. Quan m'equivoqui vull que m'aturis i hem guiïs a la direcció correcta. Vull que siguis un dels remes de la nostre petita barca.

A vegades la vida et posa a prova en el moment en que et sens més ric i creus tenir-ho tot.

Però veritablement no som rics per allò que tenim, sinó per allò que es nostre sense posseir-ho. A nosaltres ens va posar a prova i crec que l'únic que ens ha fet tot això és fer la nostre àncora més forta i resistent.